RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 108.863 van 4 juli 2002
in de zaak A. 97.232/VII-24.672

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Slovaakse nationaliteit, op 7 november 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 13 juni 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen betekend op 17 oktober 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 22 januari 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 13 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 maart 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MESSENS, die, loco advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat G. COOLSAET, die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen kwamen België binnen op 26 augustus 1999 en verklaarden zich op 30 augustus 1999 vluchteling.

1.2. Op 13 juni 2000 nam de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 16 oktober 2000 bevestigde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen als volgt :

ten aanzien van de eerste verzoekende partij:

"Betrokkene werd verhoord op 25 september 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaakse taal machtig is.

Uit zijn verklaringen blijkt dat betrokkene problemen zou gekend hebben omwille van zijn roma origine. In 1997 zou betrokkene reeds asiel hebben ingediend in Engeland maar zou deze procedure om gezondheidsredenen hebben stopgezet. Betrokkene zelf verklaart geen persoonlijke problemen te hebben gekend maar wel zijn kinderen. In 1999 zou betrokkenes zoon op de school door skinheads zijn geslagen en zou zijn vinger zijn gekneusd. Hij zou dan naar huis zijn gegaan en zijn moeder zou met hem naar de kliniek zijn gegaan. Betrokkenes vrouw zou achteraf naar de directrice zijn gestapt maar dit zou niets uitgehaald hebben. Verder verklaart betrokkene dat zijn zoon tijdens de les lichamelijke opvoeding (voetbal) door medeleerlingen zwaar werd gestampt en hierbij zijn rechterbeen brak. Betrokkene zou samen met een vriend zijn zoon met de wagen van de school gaan halen zijn en zouden hem naar de polikliniek gebracht hebben waar zijn rechterbeen in het gips werd gestoken. Betrokkenes zoon zou een attest hebben gekregen voor de school. Zijn zoon

diende er één nacht te blijven. Betrokkene zou naar de directrice gegaan zijn en dreigde ermee zijn kinderen van school te doen veranderen. De directrice zou geantwoord hebben dat het voor haar onmogelijk was om alle Roma kinderen te beschermen. Zijn zoon zou vier à zes maanden zijn thuisgebleven. Betrokkene zou geen klacht hebben neergelegd omdat dit voor hem alleen maar problemen zou meebrengen. Betrokkenes dochter zou kort voor hun vertrek door andere leerlingen aan de haren zijn getrokken en een tand zijn uitgeslagen. Ze zouden niet naar de dokter zijn geweest maar zouden in Gent een nieuwe tand hebben gestoken. Zijn twee andere kinderen zouden geen problemen hebben gekend omdat deze niet naar school gingen. Op 25 augustus 1999 verliet betrokkene samen met zijn gezin (vrouw en vier kinderen) zijn land, richting België, waar hij de dag nadien toekwam en er op 30 augustus 1999 asiel vroeg.

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd voor de verschillende asiel instanties en zijn verklaringen eveneens in strijd zijn met deze afgelegd door zijn vrouw. De geloofwaardigheid van zijn relaas en de ernst van de ingeroepen vrees voor vervolging wordt hierdoor sterk ondermijnd. Zo verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn zoon met een baseball-stick vol met nagels werd geslagen en hij hierbij armen en benen brak en dat hij geen attest kreeg van deze aanval en hij hierdoor geen klacht kon neerleggen. Op het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene dat zijn zoon tijdens de les lichamelijke opvoeding tijdens dewelke ze aan het voetballen waren door medeleerlingen werd geschopt met zware schoenen waar hij zijn enkel brak van zijn rechterbeen en hij geen klacht wou neerleggen omdat enkel problemen voor hem zou meebrengen. Nog verklaarde betrokkene en dit met betrekking tot zijn dochter dat zij door skins werd geslagen en hierbij haar tanden verloor en ernstige verwondingen opliep aan de armen en zij naar de dokter ging voor verzorging. Op het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene dat zij op school door andere leerlingen was geslagen en zij hierbij een tand verloor maar geen andere verwondingen opliep en zij niet naar de dokter gingen voor verzorging. Alsook is het eigenaardig dat betrokkene voor het Commissariaat-generaal en dit na uitdrukkelijke vraag, geen melding heeft gemaakt van het feit dat er op 14 augustus 1999 in hun buurt een voetbalmatch werd georganiseerd door de skins en de politie hun had gezegd voor die dag bescherming te zoeken door buiten die wijk te overnachten en ze daarna niet meer teruggingen naar hun wijk maar daarop naar België gingen.

Verder legde betrokkene zeer zware tegenstrijdigheden af met de verklaringen gedaan door zijn vrouw. Zo verklaarde betrokkene dat de voorvallen van zoon en dochter zich voordeden binnen de school; zijn zoon zijn rechterbeen brak en hij één nacht in de kliniek verbleef; dat hij geen klacht neerlegde omdat dit enkel problemen voor zichzelf zou meebrengen; dat zijn dochter haar tanden werden uitgeslagen en zij hiervoor geen klacht neerlegde. Zijn echtgenote daarentegen verklaarde dat deze aanvallen zich voordeden in het dorp zelf; dat haar zoon zijn linkerbeen brak en hij er niet bleef; dat de dokter hun afraadde klacht neer te leggen en zij na het voorval van hun dochter de politie opbelden die bij hun thuis kwam maar geen proces-verbaal wilde opstellen.

Al deze tegenstrijdigheden slaan op essentiële elementen van betrokkenes asielrelaas. Er kan bijgevolg geen geloof meer aan gehecht worden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 13 juni 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

ten aanzien van de tweede verwerende partij:

"Betrokkene werd verhoord op 25 september 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaakse taal machtig is.

Uit haar verklaringen blijkt dat betrokkene problemen zou gekend hebben omwille van haar roma origine. Betrokkene verklaart dat haar problemen zouden ontstaan zijn vanaf 1992-1993. Zo verklaart zij dat ze haar niet wilden bedienen in de winkel en dat ze soms de hele week geen brood hadden. In de stad konden ze niet om brood want ze werden geweigerd op de bus. Verder verklaart betrokkene dat haar zoon naar een voetbalmatch ging kijken, in het dorp zou hij door een groep skins zijn geslagen. Ze zouden zijn linkerbeen hebben gebroken. Toen zijn been begon te zwellen zouden ze hem naar de kliniek hebben gebracht waar hij verzorgd werd. De dokter zou afgeraden hebben een klacht neer te leggen omdat ze niet wisten wie de aanvallers waren.Haar zoon zou terug mee naar huis zijn gegaan. Verdere verklaart betrokkene dat na het incident van haar zoon, haar dochter in het dorp zou geslagen zijn. Ze zou gevallen zijn en hierbij haar tand hebben gebroken. Ze zouden geen dokter noch naar de kliniek geweest zijn. Ze zouden wel een klacht hebben neergelegd. Een buurvrouw zou de politie hebben opgebeld die ook ter plaatse kwam. Betrokkene zou het verhaal hebben gedaan maar de politie zou niets gedaan hebben. Op 25 augustus 1999 verliet betrokkene samen met haar gezin (man en vier kinderen) haar land, richting België, waar zij de dag nadien toekwam en er op 30 augustus 1999 asiel vroeg.

Betrokkene legde tegenstrijdige verklaringen af voor de verschillende instanties, alsook met de verklaringen afgelegd door haar man. De geloofwaardigheid van haar relaas wordt hierdoor sterk ondermijnd. Zo verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar problemen pas ontstonden in april 1999; haar zoon in april 1999 werd aangevallen en zijn armen en benen werden gebroken en de dokter onvoldoende verzorging gaf. Op het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene dat haar problemen reeds ontstonden in 1992-1993; dat de feiten met betrekking tot haar zoon zich voordeden één jaar voor hun vertrek naar België. (betrokkene vertrok rond 25 augustus 1999); dat haar zoon zijn linkerbeen brak en zijn been in het gips werd gelegd.

Voorts legde betrokkene zeer belangrijke tegenstrijdigheden af met deze gedaan door haar man. Zo verklaarde betrokkenes man dat de voorvallen van zijn zoon en dochter zich voordeden binnen de school; dat zijn zoon zijn rechterbeen brak en hij één nacht in de kliniek moest blijven; dat hij geen klacht neerlegde omdat dit enkel problemen voor hem ging meebrengen; dat zijn dochter haar tanden werden uitgeslagen en zij hiervoor geen klacht neerlegde. Betrokkene zelf daarentegen verklaarde dat deze aanvallen zich voordeden in het dorp zelf, dat haar zoon zijn linkerbeen brak en hij niet in het hospitaal bleef; dat de dokter hun afraadde klacht neer te leggen; dat ze de politie belden maar dat deze geen proces-verbaal wilden opstellen.

Al deze tegenstrijdigheden slaan op essentiële gegevens van betrokkenes asielrelaas. Er kan bijgevolg geen geloof meer aan gehecht worden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 13 juni 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

Dit zijn de bestreden beslissingen;

2.1.1. Overwegende dat verzoekers een eerste middel aanvoeren dat letterlijk als volgt luidt:

"Eerste middel: schending van de algemene rechtsbeginselen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging

Dat de bestreden beslissingen de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging van verzoekers schenden, doordat verweerder tijdens het verhoor op liet Commissariaatgeneraal verzoekers nooit geconfronteerd heeft met de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden tussen enerzijds de opeenvolgende verklaringen van verzoekers en anderzijds de strijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en deze afgelegd door verzoekster.

Dat de bestreden beslissingen enkel en alleen gesteund zijn op vermeende tegenstrijdigheden tussen enerzijds de opeenvolgende verklaringen van verzoekers en anderzijds de strijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en deze afgelegd door verzoekster.

Dat uit de verhoorverslagen dd. 25.09.2000 blijkt dat verzoekers tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal nooit werden geconfronteerd met hun zogenaamde tegenstrijdige verklaringen.

Dat derhalve door verweerder de rechten van verdediging van verzoekers en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden werden, doordat verzoekers de mogelijkheid niet werd geboden de in de beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden te weerleggen en een eventuele plausibele verklaring voor deze tegenstrijdigheden naar voor te brengen.

Dat immers een confrontatie met de tegenstrijdigheden bij verzoekers, zigeuners die weinig tijdsbesef hebben, veel aan het licht kan brengen en veel van de aangehaalde tegenstrijdigheden, die hoofdzakelijk de situering van de incidenten in de tijd betreffen, kan weerleggen.

Dat de bestreden beslissingen de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging van verzoekers schenden, doordat verweerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verzoekers nooit geconfronteerd heeft met de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden tussen enerzijds de opeenvolgende verklaringen van verzoekers en anderzijds de strijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en deze afgelegd door verzoekster.";

2.1.2. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, het volstaat te stellen dat die op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan; dat derhalve de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat in het raam van de door verzoekers aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, op de Commissaris-generaal niet de plicht rust om een kandidaat-vluchteling te confronteren met tegenstrijdigheden, vaagheden of ongeloofwaardigheden; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoekers in een tweede middel de schending aanvoeren van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting; dat zij letterlijk het volgende stellen:

Tweede middel: schending van het artikel 1 par.A, al.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli

1951 en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat verweerder in de bestreden beslissingen het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer deze weigert de vluchtelingenstatus aan verzoekers toe te kennen.

De definitie van de Vluchtelingenconventie van Genève luidt immers als volgt: "geldt als vluchteling: elke persoon die zich uit gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras godsdienst, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofd van bovenbedoelde vrees niet wil inroepen."

Dat verweerder heeft nagelaten de feiten zelf waarop verzoekers hun vrees voor vervolging en hun vlucht uit Slovakije baseren, te toetsen aan de Vluchtelingenconventie.

Dat verzoekers wegens hun Rom-origine tal van problemen in Slovakije kenden. Dat verzoekers in hun land worden gediscrimineerd en hen een menswaardig bestaan wordt ontzegd. Dat verzoekers kinderen door skinheads en door Slovaakse kinderen werden bedreigd en mishandeld. Dat de Slovaakse autoriteiten de verantwoordelijke daders niet vervolgen, doch zelf verantwoordelijk zijn voor een discriminatoir beleid ten aanzien van de Roma.

Dat verzoekers vrees voor vervolging wegens hun origine bevestigd wordt door het rapport van US Department of State, "Human Rights Reports for 1999, Slovak Republic', dd. 25.02.2000 ("national/racial/ethnic minorities", p 1 en 11 - 14, cf http://www.state.gov/www/global/human_rights/1 999_hrp_report/slovakrep. hmtl).

Dat uit voormelde rapport duidelijk blijkt de Roma-bevolking in Slovak-ije gediscrimineerd wordt (anno 1999 zijn zij nog steeds het slachtoffer van discriminatie op vlak van tewerkstelling, behuizing, school en de staatsadministratie) en mishandeld wordt (zelfs door de Slovaakse politie zelf) en dat de Slovaakse (hogere) autoriteiten weigeren de Roma bescherming te bieden tegen mishandelingen. Immers volgens het rapport doen de Slovaakse autoriteiten deze aanslagen op Roma af als "normaal". Tijdens een bezoek aan Berlijn dd. 29.11.1999 stelde de Slovaakse president Schuster nog dat "de Roma van de staatshulp profiteren doch niet willen of kunnen de verantwoordelijkheid voor de verbetering van hun situatie op zich nemen" .

Dat uit voorgaande duidelijk blijkt dat verzoekers, Roma, door hun origine in hun land vervolgd worden zonder dat zij de bescherming kunnen inroepen van de Slovaakse (hogere) autoriteiten.

Dat verweerder in de bestreden beslissingen het artikel 1, par. A, al. 2 van het Intrnationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer deze weigert de vluchtelingenstatus aan verzoekers toe te kennen.";

2.2.2. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève betreft, dient vastgesteld te worden dat deze bepaling de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat verzoekers de rechtstreekse schending van artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève niet dienstig kunnen inroepen; dat het middel, in zoverre het de schending inroept van deze bepaling, niet ontvankelijk is; dat, wat de aangevoerde schending van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting” betreft, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat de asielaanvragen bedrieglijk zijn; dat deze beslissingen steunen op de in de

beslissingen vermelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekers; dat verzoekers niet de minste kritiek uiten op de determinerende beweegredenen van de bestreden beslissingen; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,06 euro komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier juli tweeduizend entwee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

C. VERHAERT. **M.-R. BRACKE.**